

UDKAST

Forslag

til

Lov om ændring af lov om drift af landbrugsjorder, registreringsafgiftsloven, skatteforvaltningsloven, lov om kommunale borgerservicecentre og lov om kommuners og regioners anvendelse af fast ejendom og løsøre til brug for reklamering for andre
(Opfølgning på Frikommuneforsøget 2012-2015)

Miljø- og Fødevareministeriet

§ 1

I lov om drift af landbrugsjorder, jf. lovbekendtgørelse nr. 191 af 12. marts 2009, foretages følgende ændringer:

1. I § 10, stk. 3, 1. pkt., ændres »uønskede plantearter« til: »flyvehavre og kæmpebjørneklo«.
2. I § 10, stk. 3, 2. pkt., indsættes efter »bekæmpelsen«: »af disse arter«.

Skatteministeriet

§ 2

I registreringsafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 29 af 10. januar 2014, som ændret ved § 1 i lov nr. 1503 af 23. december 2014, § 24 i lov nr. 1532 af 27. december 2014, § 1 i lov nr. 1889 af 29. december 2015, lov nr. 1892 af 29. december 2015 og § 1 i lov nr. 650 af 8. juni 2016, foretages følgende ændring:

1. § 2, stk. 1, nr. 7, litra a, affattes således:

"a) eventuelt med reduceret sædetal, af plejehjem, ældrecentre og lignende institutioner, anvendes til befording af beboere eller hjemmeboende ældre, der er visiteret til aktiviteter på institutionen for at få vedligeholdt deres fysiske eller psykiske færdigheder. Køretøjerne kan ud over kørsel som nævnt i 1. pkt. benyttes til andre formål, der er i institutionens interesse. Køretøjerne kan have flere institutioner som brugere,".

§ 3

I skatteforvaltningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1267 af 12. november 2015, som ændret ved § 1 i lov nr. X af YY, foretages følgende ændring:

Kommentar [HFP1]: Lovforslag om lov om ændring af skatteforvaltningsloven og ligningsloven (L 28) er vedtaget, men endnu ikke kundgjort i Lovtidende. Nummer og dato vil derfor blive indsat efterfølgende.

1. I § 16, stk. 3, indsættes efter »lov om kommunale borgerservicecentre«: »og fælleskommunale callcentre«.

Økonomi- og Indenrigsministeriet

§ 4

I lov om kommunale borgerservicecentre, jf. lov nr. 544 af 24. juni 2005, som ændret ved lov nr. 389 af 25. maj 2009 og § 12 i lov nr. 639 af 12. juni 2013, foretages følgende ændringer:

1. Lovens *titel* affattes således:

»Lov om kommunale borgerservicecentre og fælleskommunale callcentre«

2. I § 1 indsættes som 2. *pkt.*:

»Formålet er endvidere at give kommunalbestyrelserne bedre muligheder for samarbejde i fælleskommunale callcentre.«

3. Efter § 3 indsættes:

»§ 3 a. Kommunalbestyrelsen kan sammen med en eller flere andre kommunalbestyrelser beslutte at oprette et fælleskommunalt callcenter, som yder service til borgere og virksomheder i de kommuner, der deltager i det fælleskommunale callcenter.

Stk. 2. Det fælleskommunale callcenter har til brug for varetagelsen af den i stk. 1 nævnte service adgang til de deltagende kommuners elektroniske dokumenthåndteringssystemer.«

§ 5

I lov om kommuners og regioners anvendelse af fast ejendom og løsøre til brug for reklamering for andre, jf. lov nr. 490 af 7. juni 2006, foretages følgende ændringer:

1. Lovens *titel* affattes således:

»Lov om kommuners og regioners anvendelse af fast ejendom, løsøre og elektroniske medier til brug for reklamering for andre«

2. I §§ 1 og 2 ændres »fast ejendom og løsøre« til: »fast ejendom, løsøre og elektroniske medier«.

§ 6

Loven træder i kraft den 1. juli 2017.

§ 7

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedindhold
 - 2.1. Bekæmpelse af kæmpebjørneklo
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. Miljøministeriets overvejelser

- 2.1.3. Den foreslåede ordning
- 2.2. Afgiftsfrie busser
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2. Skatteministeriets overvejelser
 - 2.2.3. Den foreslåede ordning
- 2.3. Fælleskommunale callcentre
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.2. Social- og Indenrigsministeriets overvejelser
 - 2.3.3. Den foreslåede ordning
- 2.4. Kommuners og regioners anvendelse af elektroniske medier til brug for reklamering for andre
 - 2.4.1. Gældende ret
 - 2.4.2. Social- og Indenrigsministeriets overvejelser
 - 2.4.3. Den foreslåede ordning
- 3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
- 4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
- 5. Administrative konsekvenser for borgerne
- 6. Miljømæssige konsekvenser
- 7. Forholdet til EU-retten
- 8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
- 9. Sammenfattende skema

1. Indledning

Lovforslaget har til formål at omsætte erfaringerne fra fire konkrete frikommuneforsøg inden for tre forskellige ministerområder til øget frihed og bedre rammer til alle kommuner. Forslaget skal dermed øge det lokalpolitiske råderum og skabe mulighed for en mere effektiv lokal opgaveløsning af høj kvalitet til gavn for borgerne.

Frikommuneforsøget 2012-2015 gav 9 kommuner (Fredensborg, Fredericia, Gentofte, Gladsaxe, Odense, Odsherred, Vejle, Vesthimmerland og Viborg Kommuner) adgang til at gennemføre forsøg med ændret regelgrundlag. Frikommuneforsøgets formål har været at afprøve nye metoder og løsninger for at forbedre kvaliteten af den kommunale service over for borgerne, øge det lokale selvstyre, understøtte en bedre ressourceudnyttelse i kommunerne eller øge effektiviteten af den kommunale opgaveløsning.

Frikommuneforsøget blev ved lov nr. 1380 af 16. december 2014 forlænget således, at igangsatte frikommuneforsøg kan fortsætte frem til den 30. juni 2017, mens de evalueres, og regeringen og Folketinget tager stilling til eventuelle opfølgende ændringer af lovgivningen.

Det er med aftalen om kommunernes økonomi for 2017 aftalt med KL at arbejde for en ambitiøs opfølgning på frikommuneforsøget for 2012-2015 med henblik på at udbrede gode erfaringer.

Lovforslaget er en del af regeringens opfølgning på Frikommuneforsøget 2012-2015. Udover dette lovforslag vil forsøget blive fulgt op af andre forslag til lovændringer samt ved ændringer af administrative regler.

Med dette lovforslag foreslås det at udbrede fire konkrete forsøg som generelle muligheder for alle kommuner, mens et enkelt af forsøgene også foreslås udbredt som en mulighed for alle regioner. Det vil give nye muligheder for kommuner og regioner, men ikke medføre nye pligter.

Konkret indebærer forslaget, at der tilvejebringes mulighed for at bekæmpe kæmpebjørneklo for ejerens eller brugerens regning, muligheder for en mere fleksibel anvendelse af afgiftsfrie busser på plejecentre og lignende samt mulighed for bedre samarbejde i fælleskommunale callcentre. Lovforslaget lægger desuden op til at etablere mulighed for kommuner og regioner for at reklamere for andre på deres elektroniske medier.

Lovforslagets enkelte elementer hører under henholdsvis Miljø- og Fødevareministeriet, Skatteministeriet og Økonomi- og Indenrigsministeriet.

Lovforslaget bygger på erfaringerne fra de frikommuner, der i Frikommuneforsøget 2012-2015 har udført forsøgene. Kommunerne har evalueret forsøgene, og disse evalueringer har været inddraget i det lovforberedende arbejde.

2. Lovforslagets hovedindhold

2.1. Bekæmpelse af kæmpebjørneklo

2.1.1. Gældende ret

I henhold til § 10, stk. 1 i lov om drift af landbrugsjorder, træffer miljø- og fødevareministeren bestemmelse om, hvilke plantearter der skal anses for uønskede, fordi de kan skade afgrøderne, naturen eller landskabet. For plantearter, hvorom ministeren har truffet bestemmelse om, at de er uønskede, kan ministeren fastsætte regler om bekæmpelse og forebyggelse af udbredelse, jf. lovens § 10, stk. 2.

Yderligere følger det af bestemmelsens stk. 3, at der kan udstedes regler om, at ministeren kan lade bekæmpelse eller forebyggelse udføre, såfremt påbud herom ikke er efterkommet af ejeren eller brugeren, og at ministeren kan fastsætte, at bekæmpelsen sker helt eller delvist for ejerens eller brugerens regning.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, at bemyndigelsen for ministeren til at lade bekæmpelse eller forebyggelse af udbredelsen udføre af myndighederne foreløbig kun gælder for flyvehavre og kæmpebjørneklo og ikke andre fremtidigt uønskede arter.

Det følger endvidere af bemærkningerne til bestemmelsen, at muligheden for myndighederne til at lade bekæmpelsen finde sted for brugerens eller ejerens regning alene gælder for bekæmpelse af flyvehavre og ikke gælder for kæmpebjørneklo

I henhold til § 24 c i lov om frikommuner m.v., kan miljø- og fødevareministeren godkende frikommuneforsøg, hvorefter kommunen efter regler fastsat i medfør af § 10, stk. 3, i lov om drift af landbrugsjorder kan foretage bekæmpelse af kæmpebjørneklo helt eller delvis på ejerens eller brugerens regning.

Bestemmelsen i § 24c giver således hjemmel til, at ministeren kan godkende en ordning, hvorefter kommunen for ejerens eller brugerens regning kan foretage bekæmpelse af kæmpebjørneklo på arealer, såfremt ejeren eller brugeren ikke har efterkommet påbud om bekæmpelse. Dette er ikke muligt i henhold til den gældende bestemmelse i lov om drift af landbrugsjorde, idet det i lovbemærkningerne specifikt er angivet, at muligheden for at bekæmpe for ejerens eller brugerens regning ikke gælder ved bekæmpelse af kæmpebjørneklo.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1 med tilhørende bemærkninger.

2.1.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser

Formålet med forsøget har været at opnå en mere effektiv bekæmpelse af kæmpebjørneklo samt en mere effektiv kommunal administration af området. Dette er sket ved at give kommunen mulighed for at foretage bekæmpelse af kæmpebjørneklo for ejerens eller brugerens regning i de tilfælde, hvor ejeren eller brugeren ikke efterkommer kommunens påbud om bekæmpelse af planten inden for en nærmere fastsat frist. Forsøgshjemlen udnyttes af Vesthimmerlands Kommune.

Evalueringen af frikommuneforsøget fra april 2016 viser, jf. nedenstående tabel, at antallet af udstedte påbud er faldet i perioden 2013-2015 samtidig med, at antallet af registrerede lokaliteter med kæmpebjørneklo er steget, og det fremgår også af evalueringen, at efterlevelseshøjden af de udstedte påbud er steget.

I evalueringen konkluderes det således, at forsøget har haft en positiv indvirkning på efterlevelsen af de udstedte påbud.

	Lokaliteter med kæmpebjørneklo Ofte flere matrikler og lodsejere	Påbud	Efterkomne påbud	Ikke efterkomne påbud	Delvist efterkomne påbud
Før forsøget, 2013	77	99	63	25	11
Efter forsøget, 2014	85	48	38	5	5
Efter forsøget, 2015	98	35	25	8	2

Antallet af lokaliteter med kæmpebjørneklo er steget i perioden, idet kommunen har øget sit tilsyn efter forsøget.

I de tilfælde, hvor påbuddet ikke er efterkommet, har kommunen udstedt en regning, som var på mellem 0,5 og 5 timer. Kommunen har ikke opkrævet brugerbetaling, når tidsforbruget har været på under 15 minutter, hvilket var tilfældet i 5-10 tilfælde.

Resultaterne af forsøget understøtter således også regeringens indsats for bekæmpelse af invasive arter.

Det er på den baggrund Miljø- og Fødevarerministeriets vurdering, at forsøget understøtter de overordnede formål med frikommuneforsøget jf. de almindelige bemærkninger punkt 1, samt at forsøget egner sig til at blive udbredt til at gælde som en generel mulighed for alle kommuner.

Miljø- og Fødevarerministeriets vurdering om forsøgets generelle relevans støttes af en redegørelse om lovovervågning af lov om drift af landbrugsjorder (meddelt Udvalget for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri den 7. januar 2008, FLF alm. del - bilag 81), hvoraf det fremgår, at flere kommuner har haft ønske om, at bekæmpelse af kæmpebjørneklo kan ske for ejers eller brugers regning.

2.1.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at ordningen fra frikommuneforsøget indføres som generel ordning, således at der gives hjemmel til, at kommunerne får mulighed for at foretage bekæmpelse af kæmpebjørneklo for ejerens eller brugerens regning i de tilfælde, hvor ejeren eller brugeren ikke inden for en nærmere angivet frist har efterkommet et af kommunen udstedt påbud om bekæmpelse.

Forslaget indeholder hjemmel til, at ministeren kan fastsætte bestemmelser om, at myndighedernes bekæmpelse af kæmpebjørneklo kan foretages for ejerens eller brugerens regning.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 1 og 2, med tilhørende bemærkninger.

2.2. Afgiftsfrie busser

2.2.1. Gældende ret

Ifølge registreringsafgiftsloven er busser, der anvendes af plejehjem, ældrecentre og lignende institutioner/døgntilbud til befordring af egne beboere eller hjemmeboende ældre, der er visiteret til aktiviteter på institutionen for at få vedligeholdt deres fysiske eller psykiske færdigheder, fritaget for afgift.

Det betyder eksempelvis, at bussen ikke kan anvendes af flere institutioner til at befordre beboere eller hjemmeboende ældre til aktiviteter på flere forskellige institutioner.

Bussen behøver ikke nødvendigvis at være ejet af institutionen. Den kan også være leaset.

Med lov nr. 555 af 2. juni 2014, der bl.a. ændrede lov om frikommuner blev der forsøgsmæssigt skabt hjemmel i § 27 i lov om frikommuner til at udnytte de institutionsbusser, der er fritaget for registreringsafgift, på en mere fleksibel måde. F.eks. behøver institutionsbusser i frikommunerne ikke nødvendigvis at tilhøre en konkret institution. Flere institutioner kan gå sammen om at købe eller lease en eller flere busser.

Der har endvidere været mulighed for at gennemføre forsøg, hvor en eller flere busser bruges til andre formål end befordring af egne beboere m.v., når kørslen kan siges at være af interesse for en eller flere institutioner.

2.2.2. Skatteministeriets overvejelser

Formålet med det konkrete frikommuneforsøg har været at øge fleksibiliteten af anvendelsen af institutionsbusser tilhørende plejecentre og lignende for på den måde at forbedre kvaliteten af den kommunale service over for borgerne og at øge effektiviteten af den kommunale

opgaveløsning. Der er gennemført forsøg med fleksibel anvendelse af afgiftsfrie busser i Vejle og Viborg Kommuner.

Erfaringerne fra frikommuneforsøget er evalueret for enkelte kommuner. Evalueringerne tyder på, at den ønskede fleksibilitet er opnået.

Det er på den baggrund Skatteministeriets vurdering, at forsøget med afgiftsfrie busser har haft positive effekter og understøttet de overordnede formål med frikommuneforsøget, jf. de almindelige bemærkninger punkt 1. Det er endvidere Skatteministeriets vurdering, at forsøget med fordel kan udbredes som en generel mulighed for alle kommuner. Det foreslås derfor at ændre registreringsafgiftslovens bestemmelse om institutionsbusser, så den gældende forsøgsordning gøres generel.

2.2.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at institutionsbusser ikke nødvendigvis behøver at tilhøre en konkret institution for at blive fritaget fra registreringsafgift, men at flere institutioner kan gå sammen om at købe eller lease en eller flere busser. Der kan således være et eller flere plejehjem, ældrecentre og lignende institutioner, der i fællesskab køber eller leaser en eller flere busser til befordring af beboere eller hjemmeboende ældre, der er visiteret til aktiviteter på forskellige institutioner.

Den foreslåede lovændring giver endvidere mulighed for, at en eller flere busser også bruges til andre formål end befordring af egne beboere m.v., uden at det medfører registreringsafgift, når denne kørsel kan siges at være af interesse for institutionen. Det foreslås ikke at udvide gruppen af institutioner, der kan anskaffe eller anvende en afgiftsfri bus.

De institutioner, der indgår i et fællesskab om at eje eller lease en eller flere busser, skal hver især opfylde de betingelser, der hidtil har været gældende for, at konkrete institutioner har kunnet anskaffe en afgiftsfri bus.

I tilfælde, hvor institutioner indgår samarbejde om at eje eller lease en eller flere busser efter reglerne om afgiftsfrie busser, er det tilstrækkeligt, at benyttelsen er af interesse for én af institutionerne. Det kunne f.eks. være benyttelse til indkøb, uddannelsesaktiviteter, bortkørsel af affald til losseplads m.v.

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 1, med tilhørende bemærkninger.

2.3. Fælleskommunale callcentre

2.3.1. Gældende ret

Det antages efter almindelige kommunalretlige grundsætninger om kommuners opgavevaretagelse, de såkaldte kommunalfuldmagtsregler, at de opgaver, som kommuner kan påtage sig, som udgangspunkt skal være geografisk afgrænset til den pågældende kommunes område (det såkaldte lokalitetsprincip).

Oprettelsen af et fælleskommunalt callcenter, som kan yde service til borgere og virksomheder i de kommuner, der deltager i det fælleskommunale callcenter, indebærer, at de deltagende kommuner udfører opgaver for borgere og virksomheder i andre kommuner. Oprettelsen af et fælleskommunalt callcenter, som yder service til borgere og virksomheder uden for værtskommunen, forudsætter således særskilt hjemmel i lovgivningen.

Med lov nr. 648 af 12. juni 2013 om ændring af lov om frikommuner (frikommuneloven) blev der foreslået i § 29 a i lov om frikommuner skabt hjemmel til, at der kan etableres et fælleskommunalt callcenter, som yder service til personer med bopæl i de deltagende kommuner, og at medarbejdere i fælleskommunale callcentre kan få adgang til de deltagende kommuners elektroniske dokumenthåndteringssystemer.

Hjemlen omfatter samarbejde mellem en frikommune og en eller flere andre kommuner, uanset om disse er frikommuner, jf. § 2, stk. 3, i frikommuneloven.

2.3.2. Økonomi- og Indenrigsministeriets overvejelser

Forsøgshjemlen i § 29 a i frikommuneloven udnyttes af Fredensborg Kommune med forsøget: "Bedre samarbejde i tværkommunale callcentre".

Formålet med frikommuneforsøget: "Bedre samarbejde i tværkommunale callcentre" er at kunne yde en optimal service overfor borgerne - også på tværs af kommunegrænser, samt at kunne nedbringe de administrative ressourcer, der bruges til at oplyse borgerne om status for deres sag.

I evalueringen af forsøget fremgår det, at de foreløbige erfaringer med forsøget er positive, og at det vurderes, at der er stor ræson i at videreføre forsøget.

Det er på den baggrund Økonomi- og Indenrigsministeriets vurdering, at forsøget vedrørende fælleskommunale callcentre understøtter de overordnede formål for frikommuneforsøget, jf. de almindelige bemærkninger punkt 1, og at forsøget endvidere egner sig til at blive videreført i generel form.

Det foreslås derfor at skabe en generel hjemmel til, at alle kommuner fremover får mulighed for at oprette og deltage i fælleskommunale callcentre og til at give callcentrets medarbejdere adgang til de deltagende kommuners dokumenthåndteringssystemer med henblik på at yde service til borgere og virksomheder, der retter henvendelse til det fælleskommunale callcenter, jf. afsnit 2.3.3.

Det vurderes, at udbudsloven (lov nr. 1564 af 15. december 2015) ikke finder anvendelse i forbindelse med beslutningen om at oprette og drive et fælleskommunalt callcenter, da grundlaget for en sådan aftale hviler på lovhjemmel og er af administrativ karakter og derfor ikke kan karakteriseres som et offentligt indkøb, som det er formålet med udbudsloven at regulere.

2.3.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås som noget nyt, at kommunalbestyrelsen sammen med en eller flere andre kommunalbestyrelser kan beslutte at oprette et fælleskommunalt callcenter, som yder service til borgere og virksomheder i de kommuner, der deltager i det fælleskommunale callcenter.

Samarbejdsmodellen indebærer, at medarbejdere i én kommune, når de i callcentret varetager opgaver vedrørende borgere eller virksomheder i en anden kommune, varetager opgaver på vegne af og under ansvar over for kommunalbestyrelsen i denne anden kommune. Der er således tale om, at kommunalbestyrelserne overlader opgaver til hinanden ved delegation. Samarbejdsmodellen indebærer således ikke oprettelse af et kommunalt fællesskab, jf. § 60 i lov om kommunernes styrelse, eller af nye kommunale myndigheder eller juridiske personer i øvrigt.

Oprettelsen af et fælleskommunalt callcenter, som kan yde service til borgere og virksomheder i de kommuner, der deltager i det fælleskommunale callcenter, forudsætter af hensyn til det fælleskommunale callcenters varetagelse af denne service adgang til de deltagende kommuners elektroniske dokumenthåndteringssystemer.

Den foreslåede bestemmelse giver endvidere mulighed for, at medarbejdere i et fælleskommunalt callcenter, som yder service til borgere og virksomheder i en af de kommuner, der deltager i det fælleskommunale callcenter, kan tilgå de deltagende kommuners elektroniske dokumenthåndteringssystemer ved borgerens eller virksomhedens henvendelse til det fælleskommunale callcenter.

Med service forstås i denne sammenhæng håndtering af telefoniske henvendelser fra borgere og virksomheder om status i de verserende sager, som borgeren eller virksomheden, der retter henvendelse til callcentret, er part i. Som eksempel på en sådan henvendelse kan nævnes

forespørgsel om f.eks. forventet sagsbehandlingstid eller bekræftelse på modtagelse af brev eller mail fra borgeren eller virksomheden.

Der henvises til lovforslagets § 4, nr. 1-3, med tilhørende bemærkninger.

2.4. Kommuners og regioners anvendelse af elektroniske medier til brug for reklamering for andre

2.4.1. Gældende ret

Kommuners og regioners adgang til at reklamere for andre er reguleret i lov nr. 490 af 7. juni 2006 om kommuners og regioners anvendelse af fast ejendom og løsøre til brug for reklamering for andre. Efter lovens § 1 gælder loven, medmindre andet er bestemt i anden lovgivning.

Kommunalbestyrelser og regionsråd har efter lovens § 2 adgang til at anvende fast ejendom og løsøre til brug for reklamering for andre, såfremt reklameringen er i overensstemmelse med markedsføringsloven og anden lovgivning. Efter lovens § 3 skal kommunalbestyrelser og regionsråd opkræve markedspris for reklameringen. Kommuners og regioners elektroniske medier, f.eks. kommunale og regionale hjemmesider, er ikke omfattet af loven.

Baggrunden for lovændringen i 2006 var en konkret tilsynssag vedrørende lovligheden af kommuners brug af reklamefinansierede køretøjer (Indenrigs- og Sundhedsministeriets udtalelse af 1. juli 2005 om en kommunes adgang til at anvende reklamefinansierede biler eller busser i forbindelse med varetagelse af drift af plejehjem, Social- og Indenrigsministeriets resumédatabase 05.3.1) samt et ønske fra politisk side om at give kommunalbestyrelser og regionsråd et bredere råderum for lokalt at træffe beslutning om anvendelse af egne aktiver til brug for reklamering for andre og derved give kommuner og regioner friere hænder i forbindelse med finansieringen af deres opgavevaretagelse.

Lovforslaget – i den form det blev vedtaget – bygger på tillid til, at de enkelte kommunalbestyrelser og regionsråd er bedst egnede til at træffe beslutning om, hvorvidt adgangen til at anvende fast ejendom og løsøre til brug for reklamering for andre skal benyttes, og i den forbindelse foretage den fornødne afvejning af på den ene side hensynet til neutralitet og saglighed og på den anden side hensynet til at skaffe supplerende finansiering. Der henvises til ændringsforslag med bemærkninger i Betænkning afgivet af Kommunaludvalget den 18. maj 2006 over lovforslag nr. L 136 (2005-06), forslag til lov om kommuners og regioners anvendelse af fast ejendom og løsøre til brug for reklamering for andre.

Efter § 29, stk. 1, i lov om frikommuner m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1027 af 20. august 2013 med senere ændringer, kan en kommunalbestyrelse i en frikommune – medmindre andet er bestemt i anden lovgivning – anvende elektroniske medier til brug for reklamering for andre, såfremt reklameringen er i overensstemmelse med markedsføringsloven og anden lovgivning. Det er efter § 29, stk. 2, et krav, at kommunalbestyrelsen i frikommunen skal opkræve markedspris for reklameringen.

Frikommuners aftaler om anvendelse af elektroniske medier til brug for reklamering for andre, der i øvrigt er i overensstemmelse med markedsføringsloven og anden lovgivning, er således lovligt indtil den 30. juni 2017, hvor perioden for frikommuneforsøgene udløber, jf. § 1, stk. 1, i lov om frikommuner m.v.

Baggrunden for forsøgsbestemmelsen var en konkret ansøgning fra en kommunalbestyrelse i en frikommune om forsøg med reklamering på en kommunal hjemmeside. Der henvises til de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 168 (2011-12), forslag til lov om frikommuner.

2.4.2. Økonomi- og Indenrigsministeriets overvejelser

For at øge det lokalpolitiske råderum i forhold til finansieringen af kommunernes opgavevaretagelse, er der med § 29 i lov om frikommuner givet hjemmel til forsøg med anvendelse af elektroniske medier til brug for reklamering for andre. Forsøgshjemlen i § 29 i

frikommuneloven udnyttes af Odense Kommune. Frikommuneforsøget omfatter reklamering på en lille niche-orienteret kommunal hjemmeside.

Evalueringen af frikommuneforsøget – der viste, at forsøget med reklamering genererede et lille overskud, som bl.a. kunne anvendes til at vedligeholde hjemmesiden – tyder på, at det kan være hensigtsmæssigt at give kommuner og regioner mulighed for også at anvende elektroniske medier til brug for reklamering for andre for derved at skaffe supplerende finansiering.

På den baggrund er det Økonomi- og Indenrigsministeriets opfattelse, at forsøget understøtter de overordnede formål med frikommuneforsøget, jf. de almindelige bemærkninger punkt 1, og at forsøgshjemlen bør udbredes til at gælde generelt, så kommuner og regioner for fremtiden også får mulighed for at anvende elektroniske medier til brug for reklamering for andre.

Dette vil harmonere med, at kommunalbestyrelser og regionsråd som nævnt i pkt. 2.4.1. ovenfor i 2006 fik adgang til at anvende fast ejendom og løsøre til brug for reklamering for andre ud fra et politisk ønske om at give kommunalbestyrelser og regionsråd et bredere råderum for lokalt at træffe beslutning om anvendelse af egne aktiver til brug for reklamering for andre og derved give kommuner og regioner friere hænder i forbindelse med finansieringen af deres opgavevaretagelse. Lovændringen i 2006 bygger som nævnt på tillid til, at de enkelte kommunalbestyrelser og regionsråd er bedst egnede til at træffe beslutning om, hvorvidt adgangen til at anvende fast ejendom og løsøre til brug for reklamering for andre skal benyttes, og i den forbindelse foretage den fornødne afvejning af på den ene side hensynet til neutralitet og saglighed og på den anden side hensynet til at skaffe supplerende finansiering.

Økonomi- og Indenrigsministeriet har ikke modtaget henvendelser fra kommuner, regioner eller borgere, som skulle indikere, at kommunalbestyrelser og regionsråd ikke administrerer de gældende frihedsgrader i overensstemmelse med de nævnte hensyn.

På den baggrund, og da det er Økonomi- og Indenrigsministeriets vurdering, at kommunalbestyrelser og regionsråd tilsvarende som led i en lokalpolitisk prioritering vil være bedst egnede til at træffe beslutning om, hvorvidt adgangen til at anvende elektroniske medier til brug for reklamering for andre skal benyttes, foreslås det, at kommunalbestyrelser og regionsråd for fremtiden får mulighed for også at anvende elektroniske medier til brug for reklamering for andre.

2.4.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at ændre §§ 1 og 2 i lov om kommuners og regioners anvendelse af fast ejendom og løsøre til brug for reklamering for andre, således at bestemmelserne også omfatter anvendelse af elektroniske medier.

Med den foreslåede lovændring udvides kommuners og regioners mulighed for at reklamere for andre således til også at omfatte anvendelse af elektroniske medier til sådan reklamering.

Der er alene tale om en udvidelse af de steder, hvor kommuner og regioner kan reklamere for andre. De øvrige betingelser i bestemmelserne gælder uforandret.

Forslaget omfatter kommuners og regioners anvendelse af elektroniske medier – det vil sige enhver form for kommunikationsmiddel, hvor overførslen af information m.v. sker ad elektronisk vej.

Forslaget indebærer, at de enkelte kommunalbestyrelser og regionsråd f.eks. vil kunne beslutte at reklamere for andre på kommunens/regionens officielle hjemmeside, på mindre mere nicheprægede kommunale/regionale hjemmesider og/eller på andre kommunale/regionale elektroniske platforme.

Lovens øvrige betingelser for kommuners og regioners reklamering for andre vil ved lovændringen også omfatte reklamering på elektroniske medier. Kommuners og regioners reklamering på elektroniske medier skal således – ligesom ved reklamering på fast ejendom og

løsøre – være i overensstemmelse med markedsføringsloven og anden lovgivning, og kommunalbestyrelser og regionsråd skal opkræve markedspris for reklameringsen, medmindre andet følger af anden lovgivning.

Der henvises til lovforslagets § 5, nr. 1 og 2, med tilhørende bemærkninger.

3. De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Forslagets økonomiske og administrative konsekvenser for kommuner og regioner vil bero på, i hvilket omfang kommunerne og regionerne gør brug af de nye muligheder i forslaget. Såfremt mulighederne anvendes, må der ventes at være positive økonomiske og administrative konsekvenser. Forslagets økonomiske konsekvenser for kommuner og regioner antages imidlertid ikke at være af væsentligt omfang.

Den foreslåede ændring af registreringsafgiftsloven kan medføre en nedgang i institutionernes køb af kørselsydelse fra andre, hvilket kan føre til en nedgang i forbrug af biler og dermed give staten et mindreprovenu fra registreringsafgifter fra biler. Staten vil have et begrænset mindreprovenu vedrørende registreringsafgift.

4. De økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget har ikke administrative omkostninger for erhvervslivet.

Der kan blive tale om begrænsede økonomiske effekter for erhvervslivet af den foreslåede ændring af registreringsafgiftsloven. En mere effektiv udnyttelse af institutionsbusserne kan medføre et mindre forbrug af ydelser fra virksomheder, der udbyder erhvervsmæssig persontransport. Det kunne f.eks. være taxivognmænd, sygetransportvognmænd eller vognmænd der udfører offentlig servicetrafik mv. Der er imidlertid ikke grundlag for at udarbejde et skøn for omfanget af sådanne konsekvenser.

For så vidt angår den foreslåede ændring af lov om drift af landbrugsjorder, bemærkes det, at eventuelle negative økonomiske konsekvenser for erhvervslivet skal belyse konsekvenser for virksomheder, som overholder reglerne i samfund. Da ændringen af lov om drift af landbrugsjorder vil være begrænset til situationer, hvor virksomheder ikke har efterkommet et påbud fra kommunen, er der ikke krav om, at eventuelle økonomiske konsekvenser kvantificeres.

5. De administrative konsekvenser for borgere

Såfremt mulighederne for bedre samarbejde i fælleskommunale callcentre anvendes, vurderes det at indebære positive administrative konsekvenser for borgerne.

Derudover vurderes forslaget ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

6. De miljømæssige konsekvenser

Bortset fra på Miljø- og Fødevareministeriets område vurderes lovforslaget ikke at have miljømæssige konsekvenser.

For så vidt angår forslaget om at indføre mulighed for at lade bekæmpelse af kæmpebjørneklo ske på ejerens regning, forventes det, at forslaget vil have positive miljømæssige konsekvenser, idet det forventes, at bekæmpelsen af kæmpebjørneklo bliver mere effektiv. Dette vil dog bl.a. bero på, i hvilket omfang kommunerne vælger at gøre brug af de nye muligheder, som etableres med lovforslaget.

Det er vanskeligt at vurdere, om forslaget vedrørende bekæmpelse af kæmpebjørneklo vil medføre øget miljøbelastning forårsaget af brug af pesticider. Det beror bl.a. på de bekæmpelsesmetoder, som lodsejere og evt. kommuner vælger. I Vesthimmerland Kommune blev der anvendt pesticider i 1-2 tilfælde om året under frikommuneforsøget, og kun på arealer der ikke er beskyttet natur, uden særlig drikkevandsinteresse, uden vandboringer, og som ikke er økologisk drevet.

7. Forholdet til EU-retten

Forslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

8. Hørte myndigheder og organisationer mv.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 20. december 2016. til den 20. januar 2017 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatrådet, Advokatsamfundet, Akademikerne, Ankestyrelsen, Aqua Ferskvandscenter, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, AutoBranchen Danmark, Autobranchens Handels- og Industriforening i Danmark, AutoCamperRådet, BDO Kommunernes Revision A/S, borger- og retssikkerhedschefen i SKAT, Botanisk Have, København, Business Danmark, Bæredygtigt Landbrug, Campingbranchen, Campingrådet, Center for fiskeri, Centralforeningen af Taxiforeninger i Danmark, CEPOS, Cevea, DAKOFA, Danish Operators, Danmarks Fiskeriforening, Danmarks Jægerforbund, Danmarks Motor Union, Danmarks Naturfredningsforening, Danmarks Sportsfiskerforbund, Danmarks Tekniske Universitet, Aqua, Dansk Aktionærforening, Dansk Akvakultur, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk AutoGenbrug, Dansk Automat Brancheforening, Dansk Automobil Sports Union, Dansk Bilbrancheråd, Dansk Bilforhandler Union, Dansk Botanisk Forening, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Fåreavl, Dansk Gartneri, Dansk Handicapforbund, Dansk Haveselskab, Dansk Industri, Dansk Land- og Strandjagt, Dansk Landbrugsrådgivning (DLBR), Dansk Lokalsyn, Dansk Ornitologisk Forening, Dansk Pattedyrforening, Dansk Pelsdyravlerforening, Dansk Planteskoleejerforening, Dansk Skovforening, Dansk Taxi Råd, Dansk Told- og Skatteforbund, Danske Advokater, Danske Biludlejere, Danske Biologer, FaDB, Danske Busvognmænd, Danske Handicaporganisationer, Danske Regioner, Danske Svineproducenter, Danske Synsvirksomheder, Danske Ældreråd, DANVA, Datatilsynet, DAZA, DCA – Nationalt Center for Fødevarer og Jordbrug, DCE – Nationalt Center for Miljø og Energi, De Danske Bilimportører, De Danske Skovdyrkerforeninger, Den Danske Bilbranche, Den Danske Dommerforening, DESA Dansk Erhvervssammenslutning, Det Centrale Handicapråd, Det Danske Fjerkræråd, Dyrehandlernes Brancheforening, Dyrenes Beskyttelse, Entomologisk Forening, ERFAGruppen-Bilsyn, Erhvervspanelet, FDL, FDM, Ferskvandsfiskeriforeningen, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finansrådet, Folketingets Ombudsmand, Forbrugerrådet Tænk, Foreningen af Danske Privathavne, Foreningen af Danske Skatteankenævn, Foreningen af Miljø-, plan- og naturmedarbejdere i det offentlige (EnviNa), Foreningen Danske Revisorer, Foreningen for Prydfjerkræ, Friluftsrådet, FSR - danske revisorer, FSR – Danske Revisorer, Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd (FTF), Håndværksrådet, Institut for Menneskerettigheder, International Transport Danmark, KL, Kommunale Tjenestemænd og Overenskomstansatte, Kommunernes Lønningsnævn, Kraka, Københavns Universitet, Life, Københavns Universitet, Science, Københavns Universitet, SNM, Landbrug & Fødevarer, Landsforeningen Polio-, Trafik- og Ulykkesskadede, Landsforeningen Ældresagen, Landsorganisationen i Danmark (LO), Landsskatteretten, Motorcykel Forhandler Foreningen, Motorcykel Importør foreningen, Motorhistorisk Samråd, Natur- og Miljøklagenævnet, Rådet for Socialt Udsatte, Sammenslutningen af Karosseribyggere og Autooprettere i Danmark, SKAT, Skatteankestyrelsen, Skovdyrkerforeningerne, Småskovforeningen Danmark, SRF Skattefaglig Forening, Stats- og Kommunalt Ansattes Forhandlingsfællesskab, Statsforvaltningen, Stenomuseet, Verdens Skove, Verdensnaturfonden (WWF), Vestre Landsret, Ældreforum, Ældresagen, Østre Landsret, Århus Universitet, Århus Universitet, DCE, Århus Universitet, JVF.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Berer på, i hvilket omfang kommunerne og regionerne gør brug af forslagens muligheder. Såfremt mulighederne anvendes, må der ventes at være positive økonomiske konsekvenser, dog ikke af væsentligt omfang.	Forslaget om ændring af registreringsafgiftsloven kan medføre et begrænset mindreprovenu.
Administrative	Berer på, i hvilken udstrækning	Ingen

konsekvenser for stat, kommuner og regioner	kommuner og regioner bruger de nye muligheder. Såfremt mulighederne anvendes, må der ventes at være positive administrative konsekvenser.	
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen.	Forslaget om ændring af registreringsafgiftsloven kan medføre et mindre forbrug af ydelser fra virksomheder, der udbyder erhvervsmæssig persontransport. Omfanget af en sådan evt. effekt vil bl.a. bero på, i hvilken udstrækning kommunerne vælger at benytte sig af de nye muligheder.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Positive administrative konsekvenser for virksomheder med sager i kommuner, der deltager i et fælleskommunalt callcenter. Derudover ingen administrative konsekvenser for erhvervslivet.	Ingen.
Administrative konsekvenser for borgerne	Positive administrative konsekvenser for borgere i kommuner, der deltager i et fælleskommunalt callcenter. Derudover ingen administrative konsekvenser for borgerne.	Ingen.
Miljømæssige konsekvenser	Positive miljømæssige konsekvenser af forslaget vedrørende bekæmpelse af kæmpebjørneklo, hvis muligheden for at pålægge ejerne at afholde udgifterne benyttes, da forslaget giver mulighed for en mere effektiv bekæmpelse	Forslaget vedrørende bekæmpelse af kæmpebjørneklo kan tænkes at medføre en øget brug af pesticider og derigennem en øget miljøbelastning. Det beror på de bekæmpelsesmetoder, som lodsejere og evt. kommuner vælger.
Forholdet til EU-retten	Ingen EU-retlige aspekter	
Overimplementering af EU-retlige minimumsforpligtelser	Ja	Nej X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 og nr. 2

Miljø- og fødevareministeren er i medfør af § 10 i lov om drift af landbrugsjorder, jf. lovekendtgørelse nr. 191 af 12. marts 2009, bemyndiget til at træffe bestemmelse om, hvilke plantearter der skal anses for uønskede, fordi de kan skade afgrøderne, naturen eller landskabet. Miljø- og fødevareministeren kan herudover fastsætte regler om bekæmpelse og forebyggelse af udbredelse af uønskede plantearter, herunder bestemmelser om at udføre bekæmpelsen, såfremt ejeren eller brugeren ikke har efterkommet et påbud herom inden for en nærmere fastsat frist. Ministeren kan herunder fastsætte, at denne bekæmpelse sker helt eller delvis for ejerens eller brugerens regning. Af bemærkningerne til § 10, stk. 3, i lovforslag L 112 fremsat den 12. december 2003 fremgår det, at muligheden for myndighederne til at foretage bekæmpelse for ejers eller brugers regning gælder for flyvehavre, men ikke for kæmpebjørneklo.

Bemyndigelsen i § 10 i lov om drift af landbrugsjorder er udmøntet ved bekendtgørelse nr. 871 af 27. juni 2016 om bekæmpelse af kæmpebjørneklo. I henhold til lovens § 16, stk. 2, har ministeren ved udstedelsen af bekendtgørelsen henlagt varetagelsen af bekæmpelse af kæmpebjørneklo til de kommunale myndigheder.

Efter bekendtgørelsen kan en kommune vedtage og offentliggøre en indsatsplan for bekæmpelse af bjørneklo. Det er kun på arealer, der er omfattet af en indsatsplan, at ejeren eller brugeren af et areal har pligt til at bekæmpe kæmpebjørneklo effektivt i overensstemmelse med indsatsplanen.

Hvis indsatsplanens bestemmelser om bekæmpelse af kæmpebjørneklo ikke overholdes, kan kommunen påbyde den pågældende ejer eller bruger at foretage bekæmpelsen inden for en frist på ikke under 14 dage. Af påbuddet skal det fremgå, at kommunen kan foretage bekæmpelse, hvis påbuddet ikke efterkommes. Bekæmpelsen foretages i så fald for kommunens regning. Undladelse af at efterkomme et meddelt påbud kan straffes med bøde. Indsatsplaner og påbud kan påklages til Styrelsen for Vand- og Naturforvaltning. En klage over et påbud har ikke opsættende virkning.

Den foreslåede ændring vil give ministeren mulighed for at fastsætte, at bekæmpelse af kæmpebjørneklo fremover kan ske helt eller delvist for ejerens eller brugerens regning. Endvidere præciseres det, at bekæmpelse af flyvehavre som hidtil kan finde sted for ejerens eller brugerens regning. For bekæmpelse og forebyggelse af udbredelse af flyvehavre foretages således ingen ændringer i den gældende retstilstand.

Kommunerne vil herefter have mulighed for at foretage bekæmpelse af kæmpebjørneklo, helt eller delvist for ejerens eller brugerens regning. Den gældende bestemmelse har i lovbemærkningerne været afgrænset til ikke at gælde for kæmpebjørneklo. Der ændres således ikke i den gældende retstilstand for andre plantearter end kæmpebjørneklo, idet det bemærkes, at den hidtidige mulighed for at lade bekæmpelse af flyvehavre udføre for ejerens eller brugerens regning opretholdes.

Når kommunen foretager bekæmpelse, skal der tages størst muligt hensyn til landbrugsdriften i indsatsområdet som berøres af bekæmpelsen, herunder skal det sikres, at den valgte bekæmpelsesmetode ikke er til skade for økologiske bedrifter eller er i modstrid med anden regulering for arealet, samt at der ved valg af bekæmpelsesmetode tages størst muligt hensyn til det omgivende miljø. Dette er også specifikt fastsat i nævnte bekendtgørelses § 5, stk. 3.

For at sikre at en ejer eller bruger ikke rammes uforholdsmæssigt hårdt økonomisk, bør bekæmpelse af kæmpebjørneklo for ejerens eller brugerens regning ikke uden en veldokumenteret begrundelse overstige en maksimumspris per kvadratmeter på 3,81 kr væsentligt. Der fastsættes ikke en minimumspris for bekæmpelsen. Maksimumsprisen er fastsat efter "Vejledende bilag vedr. bødeudmålingsprincipper" (april 2014), som NaturErhvervstyrelsen har offentliggjort på styrelsens hjemmeside som vejledning til kommunerne om fastsættelse af bødeniveau, som ifølge NaturErhvervstyrelsen bør beregnes per kvadratmeter efter, hvad der typisk svarer til omkostningerne ved en bekæmpelse af planten per år. I den forbindelse har NaturErhvervstyrelsen lagt til grund, at minimumsprisen for at bekæmpe kæmpebjørneklo pr. kvadratmeter er på ca. 1,5 kr., og maksimumsprisen er på ca. 3 kr. (2002-priser) afhængig af bekæmpelsesmetode. I 2016-priser er maksimumsprisen 3,81 kr.

Hvis kommunen vælger at foretage bekæmpelse for ejerens eller brugerens regning, forudsættes det, at kommunen ikke samtidig hermed tager initiativ til at indgive politianmeldelse mod ejeren eller brugeren for ikke at efterkomme påbuddet om bekæmpelse af bjørneklo. Det skal fremgå af det meddelte påbud, at kommunen kan foretage bekæmpelse for ejerens eller brugerens regning, hvis påbuddet ikke efterkommes. Det bemærkes samtidig, at ministerens mulighed for at udstede en administrativ bøde, jf. Lov om drift af landbrugsjorder § 19, kun skal tænkes at finde anvendt i sager om bekæmpelse af flyvehavre, jf. bemærkningerne til bestemmelsen.

Den foreslåede ændring vil blive udmøntet i en ændring af den gældende bekendtgørelse nr. 871 af 27. juni 2016 med forventet ikrafttræden samtidig med lovens ikrafttræden den 1. juli 2017.

Med muligheden for at kunne bekæmpe kæmpebjørneklo for ejerens eller brugerens regning, hvis et påbud ikke efterkommes, kan kommunen skride direkte til bekæmpelse af

kæmpebjørneklo. Det kan ske i stedet for at skulle politianmelde ejeren eller brugeren, hvilket er administrativt tungt, uden at det sikres, at kæmpebjørneklo bliver bekæmpet.

Uanset kommunens midler sikres dermed en hurtig og effektiv bekæmpelse af kæmpebjørneklo til gavn for biodiversiteten.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger punkt 2.1.3.

Til § 2

Ifølge registreringsafgiftsloven er busser, der anvendes af plejehjem, ældrecentre og lignende institutioner til befordring af egne beboere eller hjemmeboende ældre, der er visiteret til aktiviteter på institutionen for at få vedligeholdt deres fysiske eller psykiske færdigheder, fritaget for registreringsafgift.

I praksis betyder det bl.a., at bussen ikke kan anvendes af flere institutioner til at befordre egne beboere eller hjemmeboende ældre til aktiviteter på flere forskellige institutioner. Bussen behøver dog ikke nødvendigvis at være ejet af institutionen. Bussen kan også være leaset.

Det foreslås, at registreringsafgiftsloven ændres, så institutionsbusser ikke nødvendigvis behøver at tilhøre en konkret institution for at blive fritaget fra registreringsafgift, men at flere institutioner kan gå sammen om at købe eller lease en eller flere busser. Der kan således være et eller flere plejehjem, ældrecentre og lignende institutioner, der i fællesskab køber eller leaser en eller flere busser til befordring af beboere eller hjemmeboende ældre, der er visiteret til aktiviteter på forskellige institutioner.

Den foreslåede lovændring giver endvidere mulighed for, at busserne bruges også til andre formål end befordring af egne beboere m.v., uden at det medfører registreringsafgift, når denne kørsel kan siges at være af interesse for institutionen. Det foreslås ikke at udvide gruppen af institutioner, der kan anskaffe en afgiftsfri bus.

De institutioner, der indgår i et fællesskab om at eje eller lease en bus, skal hver især opfylde de betingelser, der hidtil har været gældende for, at konkrete institutioner har kunnet anskaffe en afgiftsfri bus.

Forslaget omfatter ikke kørsel for andre end dem, der er tilknyttet de omfattede institutioner. I givet fald er det tilstrækkelig, at benyttelsen er af interesse for en af institutionerne. Det kunne f.eks. være benyttelse til indkøb, uddannelsesaktiviteter, bortkørsel af affald til losseplads m.v.

Med den foreslåede ændring kan der opnås en øget fleksibilitet i anvendelsen af institutionsbusser, herunder at busserne i visse tilfælde kan udnyttes bedre.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger punkt 2.2.3.

Til § 3

Til nr. 1

Der er tale om en konsekvensændring som følge af forslaget om ændring af lov om kommunale borgerservicecentre. Der henvises til lovforslagets § 4 nr. 1-3, med tilhørende bemærkninger.

Til § 4

Til nr. 1

Lovens titel ændres som følge af det ændrede anvendelsesområde, jf. bemærkningerne til nr. 2.

Lovens titel bliver fremover »Lov om kommunale borgerservicecentre og fælleskommunale callcentre«.

Til nr. 2

Bestemmelsen i § 1 i lov om kommunale borgerservicecentre har hidtil angivet formålet med loven. Som konsekvens af, at det foreslås, at loven nu tillige skal omfatte fælleskommunale callcentre, foreslås bestemmelsen ændret ved et nyt 2. pkt. i § 1, således at formålet med bestemmelserne om fælleskommunale callcentre fremgår her.

Det fastslås således med den foreslåede ændring af § 1, at formålet endvidere er at give kommunalbestyrelserne bedre muligheder for samarbejde i fælleskommunale callcentre.

Til nr. 3

Det foreslås som noget nyt, at kommunalbestyrelsen sammen med en eller flere andre kommunalbestyrelser kan beslutte at oprette et fælleskommunalt callcenter, som yder service til borgere og virksomheder i de kommuner, der deltager i det fælleskommunale callcenter, jf. den foreslåede bestemmelse i § 3 a, stk. 1.

Med fælleskommunale callcentre forstås et samarbejde mellem mindst to kommuner, som indebærer, at medarbejdere fra en eller begge kommuner modtager telefoniske henvendelser fra borgere og virksomheder i de deltagende kommuner med forespørgsler om status på evt. sager, behov for information m.v. Et fælleskommunalt callcenter kan være forankret i en enkelt af de deltagende kommuner, som udfører opgaven for de øvrige deltagende kommuner, eller callcenterfunktionen kan gå på skift blandt de deltagende kommuner. Samarbejdsmodellen indebærer, at medarbejdere i én kommune, når de i callcentret varetager opgaver vedrørende borgere eller virksomheder i en anden kommune, varetager opgaver på vegne af og under ansvar over for kommunalbestyrelsen i denne anden kommune. Der er således tale om, at kommunalbestyrelserne overlader opgaver til hinanden ved delegation. Samarbejdsmodellen indebærer således ikke oprettelse af et kommunalt fællesskab, jf. § 60 i lov om kommunernes styrelse, eller af nye kommunale myndigheder eller juridiske personer i øvrigt. Der er imidlertid ikke noget til hinder for, at de deltagende kommunalbestyrelser med Statsforvaltningens godkendelse ligesom i dag vælger at oprette et kommunalt fællesskab, såfremt de sædvanlige betingelser er opfyldt.

Med service forstås i denne sammenhæng håndtering af telefoniske henvendelser fra borgere og virksomheder om status i de verserende sager, som borgeren eller virksomheden, der retter henvendelse til callcentret, er part i. Som eksempel på en sådan henvendelse kan nævnes forespørgsel om status på en verserende sag, som borgeren eller virksomheden har i en af de deltagende kommuner, herunder eksempelvis forventet sagsbehandlingstid eller bekræftelse på modtagelse af brev eller mail fra borgeren eller virksomheden.

Servicen udøves på foranledning af en telefonisk henvendelse fra en borger eller virksomhed i en af de deltagende kommuner med anmodning om at få oplyst status på en verserende sag, som borgeren eller virksomheden har i en af de deltagende kommuner. Opslaget i borgerens eller virksomhedens sag vil således alene ske på borgerens eller virksomhedens foranledning og forespørgsel.

Oprettelsen af et fælleskommunalt callcenter, som kan yde service til borgere og virksomheder i de kommuner, der deltager i det fælleskommunale callcenter, forudsætter af hensyn til det fælleskommunale callcenters varetagelse af denne service adgang til de deltagende kommuners elektroniske dokumenthåndteringssystemer.

Det foreslås derfor som noget nyt, at det fælleskommunale callcenter til brug for varetagelsen af den service, der er nævnt i den foreslåede bestemmelse i § 3 a, stk. 1, har adgang til de deltagende kommuners elektroniske dokumenthåndtering, jf. den foreslåede bestemmelse i § 3 a, stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse giver mulighed for, at medarbejdere i et fælleskommunalt callcenter, som yder service til borgere og virksomheder i en af de kommuner, der deltager i det fælleskommunale callcenter, kan tilgå de deltagende kommuners elektroniske

dokumenthåndteringssystemer ved borgerens eller virksomhedens henvendelse til det fælleskommunale callcenter.

Som led i varetagelsen af den ovennævnte service vil det være nødvendigt, at medarbejderne i det fælleskommunale callcenter har en afgrænset adgang til de deltagende kommuners elektroniske dokumenthåndteringssystemer. Med elektroniske dokumenthåndteringssystemer forstås de deltagende kommuners almindelige sagsbehandlingssystemer. Det fælleskommunale callcenters adgang til disse systemer må alene omfatte de oplysninger, som er nødvendige for callcentrets varetagelse af den nævnte serviceopgave.

Det fælleskommunale callcenter skal således have adgang til opslag i de deltagende kommuners sagsbehandlingssystemer med henblik på at kunne se status på den henvendende borgers eller virksomheds sag. Det forudsættes, at den nævnte service alene ydes ved opslag i de deltagende kommuners elektroniske dokumenthåndteringssystemer. Den nævnte service omfatter således ikke manuel behandling af oplysninger om borgere og virksomheder i de deltagende kommuner.

Persondatalovens regler finder anvendelse ved opslag i de deltagende kommuners elektroniske systemer.

De enkelte deltagende kommuner i et fælleskommunalt callcenter vil være dataansvarlige, jf. persondatalovens § 3, nr. 4, for behandlingen af oplysninger, der foretages på kommunens vegne i callcentret.

Den kommune, der som led i callcenterfunktionen foretager opslag i de øvrige deltagerkommuners systemer på vegne af disse kommuner, er databehandler for disse kommuner, jf. persondatalovens § 3, nr. 5.

Efter persondatalovens § 41 må personer, virksomheder m.v., der udfører arbejde under den dataansvarlige eller databehandleren, og som får adgang til oplysninger, kun behandle disse efter instruks fra den dataansvarlige, medmindre andet følger af lov eller bestemmelser fastsat i henhold til lov.

Databehandleren må ikke bruge de overladte oplysninger til andet end udførelsen af opgaven for den dataansvarlige.

Når en dataansvarlig overlader en behandling af oplysninger til en databehandler, skal den dataansvarlige sikre sig, at databehandleren kan træffe en række nærmere angivne tekniske og organisatoriske sikkerhedsforanstaltninger, og påse, at dette sker, jf. persondatalovens § 42, stk. 1.

Såvel databehandleren som den dataansvarlige skal træffe de fornødne tekniske og organisatoriske sikkerhedsforanstaltninger mod, at oplysninger hændeligt eller ulovligt tilintetgøres, fortabes eller forringes, samt mod, at de kommer til uvedkommendes kendskab, misbruges eller i øvrigt behandles i strid med loven. Persondatalovens sikkerhedsregler er nærmere udmøntet i bekendtgørelse nr. 528 af 15. juni 2000 om sikkerhedsforanstaltninger til beskyttelse af personoplysninger, som behandles for den offentlige forvaltning, som ændret ved bekendtgørelse nr. 201 af 22. marts 2001 (sikkerhedsbekendtgørelsen).

Behandlingen ved en databehandler kræver, at der indgås en skriftlig aftale herom imellem den dataansvarlige og databehandleren (en såkaldt databehandleraftale), jf. persondatalovens § 42, stk. 2.

Brugen af medarbejdere til løsning af opgaver på tværs af flere kommuner gør det påkrævet, at der i forbindelse med etableringen af fælleskommunale callcentre og IT-understøttelsen heraf er fokus på behandlingssikkerheden, herunder med hensyn til styring af brugerrettigheder, interne kontrolordninger samt uddannelse og vejledning af medarbejderne om behandling af personoplysninger.

Det er de deltagende kommuner, der som dataansvarlige har pligt til at sikre sig, at det

fælleskommunale callcenter indrettes i overensstemmelse med persondatalovens og sikkerhedsbekendtgørelsens regler.

Efter forvaltningslovens § 28, stk. 2, må oplysninger af fortrolig karakter, der ikke er oplysninger om enkeltpersoner, kun videregives til en anden forvaltningsmyndighed, når den, oplysningen angår, udtrykkeligt har givet samtykke, når det følger af lov eller bestemmelser fastsat i henhold til lov, at oplysningen skal videregives, eller når det må antages, at oplysningen vil være af væsentlig betydning for myndighedens virksomhed eller for en afgørelse, myndigheden skal træffe.

Det forudsættes, at en eventuel indhentelse af oplysninger omfattet af forvaltningslovens § 28, stk. 2, kun kan ske i det omfang, det er nødvendigt, for at callcentret kan yde den service, som følger af bestemmelsen i § 3 a, stk. 1,

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger punkt 2.3.3.

Til § 5

Til nr. 1

Lovens titel ændres som følge af det ændrede anvendelsesområde, jf. bemærkningerne til nr. 2.

Lovens titel bliver fremover "Lov om kommuners og regioners anvendelse af fast ejendom, løsøre og elektroniske medier til brug for reklamering for andre".

Til nr. 2

Kommuners og regioners adgang til at reklamere for andre ved brug af kommunens eller regionens faste ejendomme og løsøre er reguleret i lov nr. 490 af 7. juni 2006 om kommuners og regioners anvendelse af fast ejendom og løsøre til brug for reklamering for andre. Efter lovens § 1 gælder loven, medmindre andet er bestemt i anden lovgivning.

Kommunalbestyrelser og regionsråd har efter lovens § 2 adgang til at anvende fast ejendom og løsøre til brug for reklamering for andre. Efter lovens § 3 skal kommunalbestyrelser og regionsråd opkræve markedspris for reklameringen. Kommuners og regioners elektroniske medier, f.eks. kommunale og regionale hjemmesider, er ikke omfattet af loven.

Efter § 29, stk. 1, i lov om frikommuner m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1027 af 20. august 2013 med senere ændringer, kan en kommunalbestyrelse i en frikommune – medmindre andet er bestemt i anden lovgivning – anvende elektroniske medier til brug for reklamering for andre, såfremt reklameringen er i overensstemmelse med markedsføringsloven og anden lovgivning. Det er efter § 29, stk. 2, et krav, at kommunalbestyrelsen i frikommunen skal opkræve markedspris for reklameringen.

Det foreslås at ændre §§ 1 og 2 i lov om kommuners og regioners anvendelse af fast ejendom og løsøre til brug for reklamering for andre, således at bestemmelserne som noget nyt også omfatter anvendelse af elektroniske medier.

Med de foreslåede ændringer udbredes forsøgshjemlen til at gælde generelt, således at alle kommuner og regioner gives mulighed for sådan anvendelse af elektroniske medier.

Forslaget betyder således, at det i § 1 fastslås, at loven, der foreslås at få titlen Lov om kommuners og regioners anvendelse af fast ejendom, løsøre og elektroniske medier til brug for reklamering for andre, jf. § 5, nr. 1, gælder for kommuners og regioners anvendelse af fast ejendom, løsøre og elektroniske medier til brug for reklamering for andre, medmindre andet er bestemt i anden lovgivning.

Forslaget betyder endvidere, at det i § 2 fastslås, at kommunalbestyrelser og regionsråd kan anvende fast ejendom, løsøre og elektroniske medier til brug for reklamering for andre, såfremt reklameringen er i overensstemmelse med markedsføringsloven og anden lovgivning.

Det følger af § 1, at loven alene finder anvendelse, medmindre andet er bestemt i anden lovgivning. Ændringen af § 1 indebærer, at den foreslåede adgang til at anvende elektroniske medier til brug for reklamering for andre i lighed med, hvad der gælder for anvendelsen af fast ejendom og løsøre til brug for reklamering for andre, viger for eventuel anden lovgivning.

Der er alene tale om en udvidelse af de steder, hvor kommuner og regioner efter lovens § 2 kan reklamere for andre. De øvrige betingelser i § 2 om, at reklameringen skal være i overensstemmelse med markedsføringsloven og anden lovgivning, og i § 3, om, at der skal opkræves markedspris for reklameringen, gælder uforandret.

Forslaget omfatter kommuners og regioners anvendelse af *elektroniske medier* – det vil sige enhver form for kommunikationsmiddel, hvor overførslen af information m.v. sker ad elektronisk vej.

Forslaget indebærer, at de enkelte kommunalbestyrelser og regionsråd f.eks. vil kunne beslutte at reklamere for andre på kommunens/regionens officielle hjemmeside, på mindre mere nicheprægede kommunale/regionale hjemmesider og/eller på andre kommunale/regionale elektroniske platforme.

Forslaget gælder alene for kommuners og regioners *anvendelse* af elektroniske medier til brug for reklamering for andre. Kommuners og regioners anvendelse af elektroniske medier forudsætter, at kommunen/regionen har privatretlig adgang til at anvende disse til reklamering.

Lovens øvrige betingelser for kommuners og regioners reklamering for andre vil ved lovændringen også omfatte reklamering på elektroniske medier.

Kommunerne og regionerne kan således efter den foreslåede ændring kun anvende elektroniske medier til reklamering for andre, såfremt reklameringen er i overensstemmelse med markedsføringsloven og anden lovgivning. Dette indebærer, at kommunalbestyrelsen/regionsrådet i forbindelse med den påtænkte anvendelse af det elektroniske medie er forpligtet til at iagttage anden lovgivning, herunder f.eks. markedsføringsloven, lov om forbud mod tobaksreklamer og lov om etnisk ligebehandling. Såfremt en påtænkt anvendelse vil være i strid med sådan lovgivning, er kommunalbestyrelsen/regionsrådet afskåret fra at lade elektroniske medier anvende til brug for reklamering for andre med hjemmel i loven.

Aftaler om kommunens/regionens anvendelse af elektroniske medier til brug for reklamering for andre skal indgås i overensstemmelse med lovgivningens øvrige regler herom, herunder de konkurrenceretlige udbudsregler.

Det vil som hidtil være op til kommunalbestyrelsen eller regionsrådet, om kommunen eller regionen inden for lovens ramme beslutter at anvende elektroniske medier til reklamering for andre.

Kommunalbestyrelsen henholdsvis regionsrådet vil kunne opstille lovlige betingelser for anvendelse af elektroniske medier til brug for reklamering for andre.

Forslaget bygger på tillid til, at de enkelte kommunalbestyrelser og regionsråd som led i en lokalpolitisk prioritering vil være bedst egnede til at træffe beslutning om, hvorvidt den adgang, de får til at anvende elektroniske medier til brug for reklamering for andre, skal benyttes, og i den forbindelse foretage den fornødne afvejning af på den ene side hensynet til neutralitet og saglighed og på den anden side hensynet til at skaffe sig supplerende finansiering. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 2.4.2.

Kommunalbestyrelser og regionsråd skal efter lovens § 3 opkræve markedspris for reklameringen, medmindre andet følger af anden lovgivning. Bestemmelsen vil som følge af de

foreslåede ændringer af §§ 1 og 2 også gælde for reklamering ved anvendelse af elektroniske medier.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger punkt 2.4.3

Til § 6

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. juli 2017.

Med ikrafttræden den 1. juli 2017 sikres det, at de frikommuner, der har udført og ønsker at fortsætte med at udføre et eller flere af de fire konkret forsøg, som foreslås givet som generel mulighed til bl.a. kommuner med dette lovforslag, ikke skal standse et forsøg, men kan fortsætte med et udføre forsøget uden afbrydelse.

Til § 7

Bestemmelsen vedrører lovens territoriale gyldighed. Loven skal efter den foreslåede bestemmelse ikke gælde for Færøerne og Grønland.

Bilag 1

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
	§ 1
	I lov om drift af landbrugsjorder, foretages følgende ændringer:
§ 10. ... Stk. 3. I regler udstedt i medfør af stk. 2 kan der fastsættes bestemmelser om, at ministeren kan lade bekæmpelse eller forebyggelse af udbredelse af uønskede plantearter udføre, såfremt påbud herom ikke er efterkommet af ejeren eller brugeren inden for en nærmere fastsat frist. Ministeren kan herunder fastsætte, at bekæmpelsen sker helt eller delvis for ejerens eller brugerens regning.	1. I § 10, stk. 3, 1. pkt. ændres »uønskede plantearter« til: »flyvehavre og kæmpebjørneklo« 2. I § 10, stk. 3, 2. pkt. indsættes efter »bekæmpelsen«: »af disse arter«
	§ 2
	I registreringsafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 29 af 10. januar 2014, som ændret ved § 1 i lov nr. 1503 af 23. december 2014, § 24 i lov nr. 1532 af 27. december 2014, § 1 i lov nr. 1889 af 29. december 2015, lov nr. 1892 af 29. december 2015 og § 1 i lov nr. 650 af 8. juni 2016, foretages følgende ændringer:
§ 2. Fritaget for afgiften er: ... 7) køretøjer, som omhandlet i § 5 a, stk. 1, der a) af plejehjem, ældrecentre og lignende institutioner, eventuelt med reduceret sædetal, anvendes til befordring af egne beboere eller hjemmeboende ældre, der er visiteret til aktiviteter på institutionen for at få vedligeholdt deres fysiske eller psykiske færdigheder,	1. § 2, stk. 1, nr. 7, litra a, affattes således: "a) eventuelt med reduceret sædetal, af plejehjem, ældrecentre og lignende institutioner, anvendes til befordring af beboere eller hjemmeboende ældre, der er visiteret til aktiviteter på institutionen for at få vedligeholdt deres fysiske eller psykiske færdigheder. Køretøjerne kan ud over kørsel

	som nævnt i 1. pkt. benyttes til andre formål, der er i institutionens interesse. Køretøjerne kan have flere institutioner som brugere, ”.
	§ 3
	I skatteforvaltningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1267 af 12. november 2015, som ændret ved § 1 i lov nr. X af YY, foretages følgende ændring:
§ 16. ... Stk. 3. Hvis kommunalbestyrelsen bestemmer, at opgaver, som skatteministeren har tillagt kommunalbestyrelsen efter stk. 2, ikke skal udføres af et borgerservicecenter, finder § 3, stk. 6, jf. § 3, stk. 1 og 2, i lov om kommunale borgerservicecentre tilsvarende anvendelse.	1. I § 16, stk. 3, indsættes efter »lov om kommunale borgerservicecentre«: »og fælleskommunale callcentre«.
	§ 4
	I lov om kommunale borgerservicecentre, jf. lov nr. 544 af 24. juni 2005, som ændret ved lov nr. 389 af 25. maj 2009 og § 12 i lov nr. 639 af 12. juni 2013, foretages følgende ændringer:
»Lov om kommunale borgerservicecentre«	1. Lovens <i>titel</i> affattes således: »Lov om kommunale borgerservicecentre og fælleskommunale callcentre«
§ 1. Formålet med denne lov er at fremme, at kommunalbestyrelserne opretter borgerservicecentre, som kan fungere som borgernes indgang til den offentlige sektor.	2. I § 1 indsættes som 2. <i>pkt.</i> : »Formålet er endvidere at give kommunalbestyrelserne bedre muligheder for samarbejde i fælleskommunale callcentre.«
	3. Efter § 3 indsættes: »§ 3 a. Kommunalbestyrelsen kan sammen med en eller flere andre kommunalbestyrelser beslutte at oprette et fælleskommunalt callcenter, som yder service til borgere og virksomheder i de kommuner, der deltager i det fælleskommunale callcenter. Stk. 2. Det fælleskommunale callcenter har til brug for varetagelsen af den i stk. 1 nævnte service adgang til de deltagende kommuners elektroniske dokumenthåndteringssystemer.«
	§ 5
	I lov om kommuners og regioners anvendelse af fast ejendom og løsøre til brug for reklamering for andre, jf. lov nr. 490 af 7. juni 2006, foretages følgende ændringer:
»Lov om kommuners og regioners anvendelse af fast ejendom og løsøre til brug for reklamering for andre«	1. Lovens <i>titel</i> affattes således: »Lov om kommuners og regioners anvendelse af fast ejendom, løsøre og elektroniske medier til brug for

<p>§ 1. Denne lov gælder for kommuners og regioners anvendelse af fast ejendom og løsøre til brug for reklamering for andre, medmindre andet er bestemt i anden lovgivning.</p> <p>§ 2. Kommunalbestyrelser og regionsråd kan anvende fast ejendom og løsøre til brug for reklamering for andre, såfremt reklameringen er i overensstemmelse med markedsføringsloven og anden lovgivning.</p>	reklamering for andre«
	2. I §§ 1 og 2 ændres »fast ejendom og løsøre« til: »fast ejendom, løsøre og elektroniske medier«.
	§ 6
	Loven træder i kraft den 1. juli 2017.
	§ 7
	Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.